

פרק 1: מותג

ובו יסופר על מקל יוקרתי של איש מעניין

זה היה עוד יום משמים וחסר צבע במעצר הבית שלנו.

יוסק'ה לא היה בסלון, ורגע אחרי שקראתי: "יו-", הפסקתי.

ראשית, מפני שגם אם הוא יענה לי, יש סיכוי גדול שלא אשמע אותו, ושנית, מפני שנזכרתי שאלישבע התקשרה לא מזמן והם משוחחים ככל הנראה.

הסתובבתי סביבי וחיפשתי מה לעשות.

המקל של יוסק'ה עמד על המתלה שבמסדרון ללא כל דורש. מיששתי אותו. הוא היה יפה, מבריק ומעוטר בדוגמת עץ מהגוני. חדש לגמרי.

תהיתי לעצמי כיצד יגיבו אנשים אם יפתחו את העיתון וימצאו מודעה: "מקל הליכה יוקרתי למכירה".

כשהלכנו יוסק'ה ואני לחנות כדי לתור אחריו, חשתי נטולת רגשות כמו אגרטל זכוכית שאפילו מים טרם מילאו אותו. יוסק'ה אמר שהוא צריך מקל והיה ברור לי שאם הוא צריך, אז הולכים לקנות.

המוכר האדיב שאל את יוסק'ה מה הוא מחפש והוא אמר: "אני זקוק למקל הליכה, אך מעוניין במקל איכותי ומכובד. יש לכם מקל מותג, אולי של 'גוצ'י' או של 'פייר קארדן'?"

המוכר צחק. "אתה איש מעניין. איך קוראים לך?"

"יוסף", השיב בעלי קצרות. "נו, אתם מוכרים מקלות מותג?"

"לא", אכזב המוכר, "ולא ידוע לי שישנה המצאה כזו. דווקא רעיון". הוא היה צעיר, בעשור הרביעי לחייו. כיפה סרוגה הייתה חבושה על ראשו, תחובה בסיכה. "אבל יש לנו מקלות לא שגרתיים אחרים, אם אתה רוצה".

הוא סימן לנו להתקרב אל עבר העמדה והצביע על מקלות הליכה בעלי ראשים מגולפים של חיות שונות. "מה איתו?" הוא הצביע על ידית מתכת בצורת נחש מבעית. כדור זכוכית היה אחוז בתוך פיו הפעור, נעוץ בין ארבעת ניביו המשווננים.

"נחמד", הגיב יוסק'ה בפנים חתומות, "מתאים לקדאפי - לא לי".

לאחר סקירת הדגמים השונים, החליט יוסק'ה לבחון דגם אחר. הוא היה הדגם היקר ביותר בחנות ועלה ארבע־מאות שבעים ושניים שקלים. המוכר הסביר שמדובר במקל איכותי מאוד של חברת 'לקי' שמשפר את הציביות, שומר על המפרקים ונמכר גם בעבור טיולי שטח.

הוא עשוי מחומר קל משקל ומצויד במערכת ספיד לוק לכוונון מהיר של גודל המקל. הידית היא ארגונומית ובעלת מגוון רחב של אפשרויות אחיזה בזוויות שונות. נשמע טוב.

המקל נקנה.

יצאנו החוצה. מקל ההליכה נקש על אבני המדרכה. "אני מרגיש צ'רצ'יל", הודיע יוסק'ה בטקסיות.

שתקתי. לא הרגשתי אשתו של צ'רצ'יל. אינני יודעת אם הייתה לו אחת כזו, ואם כן - אם הייתי רוצה להידמות לה.

"למה אתה כל כך מבסוט?" שאלתי אותו לבסוף.

הוא הסתכל עלי מבעד למשקפי הזהב הדקיקים שלו. ים אפור נעץ בי גל. "אני פשוט מנסה לשכנע את עצמי שעשיתי את הדבר הנכון. את חושבת שמותגים מעניינים אותי?" הוא המשיך כשלא אמרתי מילה, "זה רק היה כדי להרגיש שאני קונה משהו חגיגי ומשמעותי ולא סתם חפץ שמשתמשים בו לעת זיקנה ושיבה".

פרק 1: מיתג

חזרנו הביתה. מאוחר יותר יצא יוסק'ה להתפלל ערבית ופגש בבית הכנסת את עקיבא.

"מה זה?" הצביע עקיבא על המקל בחשד כבד.

"זה מה שזה", השיב יוסק'ה בענייניות.

"למה אבא?" היקשה עקיבא.

"למה?" תמה יוסק'ה כנגדו. "כי אני זקן!"

"אתה בטוח שאתה צריך את זה?" המשיך עקיבא להטריד.

"לא, אני לא בטוח", הזדעף יוסק'ה וחזר הביתה עייף וקצר רוח. מאוחר יותר הוא סיפר לי על התקרית והוסיף כי היה מצפה מגבר בן ארבעים ושבע, נשוי ואב לשבעה ורואה חשבון כאביו, להפגין יותר בגרות.

ככה זה, ילדים לעולם נשארים ילדים כאשר מדובר בהורים שלהם.

המקל לא היה בשימוש זמן רב. שבועות ספורים לאחר מכן נכלאנו בתוך ביתנו וזה חמישה חודשים לא יצאנו מפתחו.

השקט מכיוון חדר השינה קרא לי לבוא. יוסק'ה ישב על הכורסא בחדר ובהה בתקרה. פתאום הוא באמת היה נראה לי זקן.

"מה יהיה?" נאנחתי מודאגת.

"בסוף כולנו נעמוד בפני בית דין של מעלה", הוא פלט. ענן לבן סבב את גלגל עיניו.

התיישבתי על קצה המיטה. "אני לא אוהבת את הדיבורים הללו בהקשר הזה".

איני פוחדת לדבר על היום שאחרי. ככלות הכל, אחוז גדול מקרוביי ומכריי מקבלים כעת את שכרם בעולם הגמול. אבל יוסק'ה אף פעם לא דיבר על הסוף הידוע בהקשר למצב כליאתנו בבית, ואם הוא התחיל, אין זה לא סימן טוב.

"צריך לעשות משהו", פסקתי בהחלטיות. "אנחנו מוכרחים לצאת".

הוא גיחך. שמתי לב שזקנו ארוך מכפי הרגיל, משמע הוא החל להזניח את עצמו בלי שהייתי מספיק ערנית.

"אני רצינית", המשכתי. "אי אפשר להמשיך כך".
יוסק'ה הזדקף מעט על כורסתו. "אבל איך נצא? מסוכן בחוץ. והילדים...
הם לא ייתנו לנו".

קמתי ממקומי. "לא יודעת אם מסוכן או לא, אבל אני רואה אותך
ומבינה שעלינו לעשות מה שמתבגרים בעייתיים עושים כאשר הוריהם
מעזים לומר להם 'לא'".

שני אישונים קמו עלי בהפתעה. "מה את בדיוק רוצה שנעשה?"
השתהיתי לרגע ואז אזרתי אומץ: "נברח מהבית".